

FERENC VIKTÓRIA

KI A NAGYVÁROSBÓLI  
TÚLÉLŐTÚRA „A NAGY VIZEKNÉL”

Kőrösi Sándor Programos ösztöndíjasként egyszer csak Buenos Airesben találok magam. Azt mindig is sejtettem, hogy Dél-Amerika más, több annál, amit a fővárosban, a négyzetekre (cuaderekre) szabdaltnagyvárosban érzékeltünk belőle. Sőt nem is kell egész Dél-Amerikát felhozni példának, elég csak Argentínára gondolni, hisz ez az ország is olyan nagy, olyan változatos tájak és klímák egyvelege, hogy előfordulhat, hogy délen még síszezzen van, északon viszont már strandidő.

Strandidő, igen! Mi is erre vágytunk a sok-sok fagyoskodás után, amikor megvásároltuk repülőjegyeinket az északi, argentin-brazil határnál található Iguazú városába, ahol dzsungel és hatalmas vízesés vár a látogatóra. Maga az „iguazú” szó is azt jelenti indián nyelven, nagy víz. A nagy vízesés, amely 1984 óta a világörökség része.

Egy háromnapos kirándulást terveztünk, ami tartalmazta az országon belüli, oda és vissza is két-két órás repülőutat, a vízesés brazil és argentin oldalról való megcsodálását, és persze a dzsungelben való barangolást, egzotikus állatokkal és növényekkel való találkozást, a napsütést, a hostel szabadterei medencéjében való úszkálást, stb. E felsorolásból végül majdnem mindent sikerült abszolválnunk, kivéve a nappal és meleggel kapcsolatos terveinket, ugyanis az ottlétünk alatt végig esett, ami igen szokatlan ebben az időszakban – „nyugtattgattak” a helyiek.

Ahogy megérkeztünk Iguazu városába, a reptérről egyenesen a „Nomád” nevű hostelbe mentünk mikrobuszal. Az útjelző táblák furcsa állatokra figyelmeztettek, az út két oldalán zölden burjánzott a dzsungel. Már a városba érkezve éreztük, hogy ez egy slow-hely lesz, és ebbe a milióbe a szálláshely is nagyon beleillett, a lustán heverésző macskákkal, a saktáblával és a kicsit elvadult kerttel együtt.

Még aznap délután átmentünk egy helyi busszal (!) Brazíliába. Ez már önmagában nagy kaland volt, sosem gondoltam, hogy ha valaha eljutok Brazíliába, akkor azt egy budapesti hetes buszhoz hasonló járművel fogom megtenni. Nagyon-nagyon élveztük, mert szinte csak mi hárman, lányok voltunk a buszon, a buszsofőr hangosan hallgatta a brazil ritmusokat a buszos rádiójából. A kellemes utazás és útlevéllenőrzéssel egybekötött határátkelés után, a brazil oldalon megnéztük a madárparkot: saját szemünkkel láthattuk a rajzfilmekből ismert színes papagájokat, kolibriket és tukánokat – és tényleg nehéz volt elhinni, hogy a valóságban is épp olyan kékek, sárgák, pirosak... Végre megérezhettük azt az egzotikumot, ami Dél-Amerikáról sokunknak a fejében él. Mindezt zuhogó esőben, de annál vidámabb hangulatban.

Az időjárás másnap sem kedvezett nagyon, sőt talán rosszabbodott, úgyhogy az öltözködéskor kénytelenek voltunk elhanyagolni a szép nyári ruhákat, amiket bepakoltunk, s helyette felvenni az összes melegebb holminkat, egymásra, jó rétegesen. Dél előtt ezt a szettet még egy-egy frissen vásárolt, szép, színes esőkabátal is kiegészítettük, ami annyira jól sikerült, hogy már nem is a nevezetességeket, hanem minket fotóztak a turisták. És délután végre találkoztunk a nagy vízzel, magával az Iguazú vízeséssel is, elsőként a brazil oldalon. A vízesés körüli látogatórendszer nagyon jól kiépített, közel lehet merészkedni a vízhez, olyan közel is, ahol már az esőkabát sem segít szárazon maradni. Szinte spirituális transzba estünk ettől a nagy energiákkal lezúduló víztömegetől.

Ezt az élményt másnap az argentin oldalon, az „ördög torka” nevű helyen újra átélhettük. Erről tényleg nehéz írni, nehezen önthető szavakba. Meg az az igazság, hogy magam is alig láttam, mert nehéz volt nyitva tartani a szemem az erős szellőkésektől, ami ránk hordta a vizet. Az érzés, a nagy víz energiája azonban az utazás után évekkal is nagyon erősen bennem él, és a rossz idő okozta kellemetlenségek is szép és vidám emlékké szelídültek.